

oneplay ORIGINAL

ODDILB

oneplay

oneplay ORIGINAL

ODDÍLB

„VĚZENÍ NENÍ PRDEL“

Dvacetiletý David Broulík (Tadeáš Moravec) musí po nezvládnuté kritické situaci vstoupit do cizinecké legie.

Alespoň tak to vysvětluje své přítelkyni Darje. Ve skutečnosti však nastupuje trest odnětí svobody v nápravném zařízení, kde si pobude několik let za mřížemi.

Jako „prvosenka“, tedy zbrusu nový vězeň, to nemá vůbec lehké. Postupně odhaluje psaná i nepsaná pravidla vězeňského života. Zažívá půtky mezi trestaneckými gangy, navštěvuje vězeňskou psycholožku, poznává šikanu, nulové soukromí a společnou hygienu. Stará se o něj vychovatel, voják v záloze. Trápí ho přísná velitelka ostrahy. Mezi vězni pozná zastánce poctivého muklovského byznysu, zákeřného drogového dealera nebo nevyzpytatelného feťáka...

To vše v hlavě Davida Broulíka vytvoří dábelický koktejl, který se snaží strávit a přečkat výkon trestu bez ztráty důstojnosti.

„PRO SPOUSTU ODSOUZENÝCH JE VĚZENÍ NUDA, POHLED Z OKNA A PŘEŽÍT DEN. JSOU LIDÉ, PRO KTERÉ JE VĚZENÍ ZAMĚSTNÁNÍ. PŘEKVAPIVĚ JE VĚZENÍ PRO SPOUSTU LIDÍ DOMOV A MOŽNÁ I JEDINÁ FUNKČNÍ RODINA,“

— říká režisér, scenárista a producent **Oddílu B**

JAN PRUŠÍNOVSKÝ

JAN PRUŠÍNOVSKÝ

**REŽISÉR, SCENÁRISTA
A PRODUCENT ODDÍLU B**

V době natáčení seriálu Most! nás během obědové pauzy Zdeněk Godla často bavil svými historkami z vězení. Překvapilo mě, že Zdeněk na dobu za katrem vzpomíná s upřímným humorem, na něco sice smutného a nepříjemného, ale pořád jako na vzpomínku, které se sám chce spíš smát. Jeho příběhy byly absurdní, nepochopitelné a mnohdy také neuvěřitelné. Když se z jeho historek stal regulérní projekt, nadešel čas, abych si je ověřil přímo na místě.

Vězeňské příběhy bývají většinou dramatické, smutné a napínavé. Ve filmech a seriálech bývají vězení zobrazována jako temné kobky plné betonu a oceli, o které mohutní dozorcí mlátí obuškem. Vězni jsou všichni vrazi, nebezpeční agresori či géniové s ďábelskými mozky. Když jsem poprvé dělal rešerše na nový seriál a vstoupil do českého kriminálu, došlo mi, že vězeňský film je žánr. Ne všichni dozorcí jsou ve skutečnosti nabašení, ne všichni vězni jsou vrazi. Ve vězení se kromě betonu a oceli používá i obyčejný sádkokarton. Většina dní ve vězení je vlastně ukrutná nuda, která vás žere zevnitř. Sám na sobě jsem zjistil, že mám o vězeňství – obzvláště o tom českém – zkreslenou představu a moje zkušenost se seriálem Oddíl B není nic jiného než snaha ukázat tenhle svět trochu jinak, než to dělají ostatní... Absurdně a komicky a bez žánrové konstrukce.

**„PETR KOLEČKO UMÍ BÝT K POSTAVÁM KRUTÝ
A HONZA PRUŠINOVSKÝ JE MÁ RÁD. TÍM VZNIKAJÍ
SKVĚLÉ SITUACE, VE KTERÝCH S POSTAVAMI TRPÍME,“**

— říká ředitel vývoje skupiny Nova

MICHAL REITLER

MICHAL REITLER

ŘEDITEL VÝVOJE SKUPINY NOVA

Ten seriál obsahuje víc reality, než budeme připraveni uvěřit! A to s bravurou, s jakou to umí jen Honza s Petrem. Ostře, vtipně, s pochopením pro postavy na obou stranách mříží i vězeňských zdí. Jeho autenticita a otevřenost vás zcela jistě zaskočí. I když to budete vědět dopředu.

Po letech od Mostu se na sebe Petr s Honzou těšili. A vydrželo jim to po celou dobu spolupráce. Nebylo to tak vždycky. Jejich výjimečnost dle mého spočívá v tom, že Petr umí být k postavám krutý a Honza je má rád. Tím vznikají skvělé situace, ve kterých s postavami trpíme.

Oddíl B je seriál pro všechny, kteří v podobném zařízení seděli, sedí, pracovali, pracují nebo tam někoho měli nebo mají. A taky pro každého, kdo si myslí, že vězení je prdel.

Jsme země s nejvyšším počtem vězňů na obyvatele. A ne proto, že by u nás byla vyšší kriminalita. Je to těžké pro zaměstnance, pro vězně, pro vězeňskou službu. Jsme hluboce vděční Vězeňské službě České republiky, že nám umožnila seriál natočit.

ROZHOVOR

JAN PRUŠINOVSKÝ & PETR KOLEČKO

O jakou největší iluzi spojenou s vězením, respektive vězeňským systémem, jste při práci na Oddílu B přišli?

Jan Prušinovský: Tak jako většina populace jsem dosud znal vězení jen z filmů. Takže toho je spousta. Naivně jsem si myslel, že v mužské věznici pracují jen mužští dozorcí. Ve skutečnosti tam pracuje spousta žen. Myslel jsem si, že cely jsou po dvou jako v amerických filmech a vězni pokládají koleje. Ve skutečnosti se celám říká ložnice a vězňů tam dohromady bývá i dvacet. Místo pokládání kolejí pracují nejčastěji v call centrech.

Petr Kolečko: Já jsem moc iluzí o vězení asi neměl. Možná jsem měl osobní iluzi, že bych pobyt ve vězení v pohodě přežil a napsal tam knížku. Ale stačila mi jedna exkurze a měl jsem z toho dost tísnivý pocit.

Námět seriálu vychází z odžitých vězeňských historek Zdeňka Godly. Co všechno následovalo po tom, co jste připravili první náčrt toho, jak by Oddíl B mohl vypadat? Aby se filmaři vypravili do českého vězení, to je ojedinělá věc...

JP: Zdeněk nám dal nějaký základní impuls, který tkvěl především v tom, že o vězení lze vyprávět zábavnou formou. Šlo o takové veselé historky... Ale přesný popis, jak to ve vězení chodí, nebo nějaký ústřední příběh nám nedal. Ten jsme si skládali během návštěv. Zkontaktoval jsem vedení věznice, kde Zdeněk kdysi seděl a seděl

tam i Julek Oračko a spoustu dalších. Teprve návštěva věznice a spolupráce s lidmi tam nám dala nejvíc inspirace. Brzy mi například došlo, že ten dramaturgický koncept, ve kterém bývají vězni proti dozorcům, neodpovídá realitě. Je to vlastně žánrové klišé, na kterém by bylo trapné seriál stavět.

PK: Asi jsme nakonec přišli na to, že takovou tou hybnou energií jednání těch vězňů je snaha přežít a co nejvíce si ten pobyt zpříjemnit. Být v té nešťastné situaci aspoň trochu šťastný. Na moment třeba.

Co by na našem vězeňství mělo zajímat českou veřejnost? A jak podle vás v Česku funguje trestání a náprava pachatelů?

JP: Nejsem odborník a upřímně bych se zdráhal mít fundovanou odpověď. Myslím si, že prostě stačí naslouchat dlouhodobému volání odborníků na vězeňství. Máme příliš mnoho vězňů, příliš málo místa a ještě míň školeného personálu. Současný systém vyrábí recidivisty, posílat někoho do vězení je nejsnadnější forma trestu, trestná činnost je mnohdy svázaná s drogovou závislostí, ve vězení chybí odborná péče. Lidé tam se snaží, ale pracují s opravdu mizernými prostředky.

PK: Já myslím, že postava Kamily Pruzové tohle řeší. Řeší svůj úkol, má tu ambici, aby vězení fungovalo, i když o tom pořád pochybuje, jak se sráží s realitou. To si myslím, že je v dobrém slova smyslu romantické. A filmově pozitivnější

než realita. Pro zaměstnance vězeňské služby se určitě Zuzana Stivínová v roli Pruzové stane sexsymbolem a morálním vzorem v jedné osobě.

Od vaší největší spolupráce, legendárního seriálu Most!, letos uplyne už sedm let. Jaké to bylo zase společně řešit linky, postavy i vámi vytvořené universum? A kam jste se za tu dobu oba posunuli?

JP: Nezměnilo se vlastně nic moc. Začali jsme tam, kde jsme skončili. Scházeli jsme se jednou za čtrnáct dní v Savoyi, plácali jsme blbosti, které si Petr zapisoval. On si objednal mušle a já řízek. Zanadávali jsme si na manželky a nakonec jsme si řekli, že ty blbosti, co zapsal, jsou docela fajn. Oba jsme starší a méně ambiciózní. Jsme velmi rozdílní, co máme společné, je pracovitost a radost z práce. Myslím, že jsme se snažili si čas

spolu maximálně užít, protože se nám po dlouhé době podařilo sladit kalendář.

PK: Nevím, jestli je přesné, že jsme miň ambiciózní, spíš jsme klidnější. Jakákoliv obava, jak nám to po těch letech půjde, byla velmi rychle rozptýlena. A jak říká Honza, já se na něj vždy těším.

Jak se vůbec pracuje s nálepkou a mediální zkratkou kongeniálního tvůrčího dua? S tehdejším producentem Mostu a nyníším ředitelem vývoje skupiny Nova Michalem Reitlerem za zády?

JP: Myslím, že máme velké štěstí, že oba máme vlastní kariéry a naše spojení nikdy nebylo tak pevné jako u jiných tvůrčích dvojic. Navíc každý náš projekt vznikal v trochu jiné konstelaci, takže u každého byla trochu jiná dynamika. Z toho

důvodu mě tahle nálepka tvůrčího dua vlastně nijak moc nepomáhá, ale ani netíží. S Michalem Reitlerem jsme předtím udělali kromě Mostu ještě seriál Trpaslík. Myslím, že Michalův největší dar je v tom, že se snaží vytvářet pro tvůrce ten nejvhodnější servis. Tam, kde vidí, že si poradí sami, je nechá tvořit.

PK: Ano, je pro nás asi zdravé, že každý děláme jiné věci sólo nebo s jinými lidmi a pak se s celkem čerstvou hlavou sejdem. Naše společné věci už asi nesou nějakou značku, ale opravdu to ani mě netíží. Neprožíváme to. Snažíme se ty věci dělat co nejlíp. Míša Reitler už u Mostu určitě zasluhuje velký dík za to, že to v televizi tehdy prosadil. A je do velké míry jeho zásluha,

že vlastně na mainstreamovém poli můžeme hrát takhle pankáčskou hru.

V seriálu je výrazným způsobem zastoupena romská komunita. Napadlo vás během vývoje i samotné realizace, že v dnešní době může být podobný humor nebo způsob zobrazení vnímám jako problematický?

JP: Nenapadlo, protože všichni ti romští spolupracovníci jsou naši „partners in crime“. Práci na filmu totiž vnímám více jako kolektivní kreativní zážitek než výsledek jednoho člověka. Zdeněk a spol. to takhle hráli, protože to takhle prostě v dané chvíli cítili. Párkrát se mi stalo, že jsme věci nazkoušeli a já řekl: Ale uvědomuješ si, že budeš

skrz tu figuru teď trochu za debila? A odpověď byla: Jo, však to tak má být, ne? Za mě postoj seriálu k menšinám problematicky může vidět jen člověk, který nechce hledat řešení.

PK: My jsme si taky řekli na začátku, že vlastně rasismus jako takový nebudeme v seriálu řešit. Tam je prostě nějaké procento romského osazenstva, nějaké českého. Je to podle pravdy v zásadě a my to pak nijak neřešíme. Já myslím, že rasismus se nejlépe potírá přijetím faktů, že spolu lidé jiných kultur žijí v jednom prostoru. Někdy je to Most, jindy vězení.

Jak se hledá hranice mezi autenticitou prostředí a stereotypem?

JP: Obě ta slova ve mě po letech v praxi už vyvolávají pocit dávení. Autentické na filmu není nikdy vůbec nic. Film ale umí v divákovi vyvolat autentické pocity. Aby se tak stalo, tvůrce často používá různé triky, často i chladnokrevnou

manipulaci. Stereotyp a práce s ním je zase u komedie naprosto klíčový faktor. Troufám si tvrdit, že kdo nemá cit pro stereotyp, nikdy nedokáže být autenticky vtipný.

PK: No, to jako umí Honza, já ani vlastně té otázky moc nerozumím. Ona ta realita bohužel často bývá stereotypní. Takže já ten křížek mezi těmi dvěma slovy nevidím.

Jakou diskuzi po uvedení Oddílu B čekáte? A budete do ní aktivně zasahovat, nebo máte pocit, že jste seriálem řekli vše, co bylo třeba?

JP: Můj program je mít očekávání na bodě nula. Když mám očekávání na bodě nula, tak jsem logicky vždycky příjemně překvapen. Každou svou novou věc se snažím říct všechno, co v danou chvíli vím. A když vzniká diskuze, jsem šťastný, kolik úhlů pohledu se najde, kolik interpretací je možných, a všem říkám, že právě ta jejich je pravdivá.

PK: Tak samozřejmě jestli někdo bude nějak potom provokovat, tak se dá očekávat nějaká kontraprovokace třeba ode mě. Ale stejně jako Honza nečekám nějak a priori nějakou reakci. A jako provokaci seriál jako takový neděláme. Je to komediální zpracování vážného tématu. Pojali jsme to poctivě. Já jsem v tomto celkem klidný.

V seriálu diváci uvidí také nebinární postavu v podání Marsella Bendiga, objevují se motivy „sexuálního obchodování“ za ochranu a další záležitosti. Jak složité bylo pracovat s tématem sexuality ve vězení tak, aby to nepůsobilo bulvárně nebo jako stereotypizace menšiny?

JP: Chtěl jsem, aby byla Marsellova figura životná. Snažil jsem se, aby měla nějakou konkrétní povahu a nebyla definována jen skrze sexualitu. Já myslím, že to bohatě stačí, aby to nebylo bulvární.

PK: Ono je to hlavně o lásce. Celkem krystalické. Já v tom Marsellově oblouku žádná témata menšin necítím.

Nakolik vůbec tyto motivy vycházejí z konkrétních svědectví a nakolik z autorské licence?

JP: Někdo vám něco vypráví a vás to inspiruje. Je to všechno vymyšlené a stylizované. Zároveň je to všechno pravda.

PK: Přesně. Ona ta pravda je dost šílená. Někdy to člověk musí dokonce „dietizovat“, aby to bylo uvěřitelné. Nemáme tam třeba úplnou škálu pokusů o vložení různých objektů do různých tělesných otvorů, tam jsme to radši změkčili.

Kde je podle vás věková hranice, od které byste Oddíl B doporučili sledovat? A najdeme tam něco, co podle vás diváky dokáže ještě šokovat?

JP: Já myslím, že asi úplně v klidu student primy na gymplu nebo šesták na základce. Oddíl B vyloženě nešokuje, ale je pravda, že ve vypjatých momentech v divácích vyvolává pocity nepatřičnosti, opovržení a stísněnosti. Je to samozřejmě dramaturgický plán.

PK: No, musím říct, že tam přece jen pár lehce šokujících věcí je. I když bych nevěřil, že to je ještě v dnešní době možné. Ale Honza je opravdu nekompromisní.

Obsazení kombinuje zkušené herce, neherce i osobnosti v malých rolích. Někteří mají s vězením i osobní zkušenost. Jak tento divoký mix fungoval na setu? Improvizovalo se? Přepisovaly se dialogy?

JP: Byl to krásný, hlasitý cirkus plný zvukoma-lebných výkřiků a emocí. Po čtené zkoušce se dialogy přepisují naposledy. Jejich interpretace během zkoušek těsně před klapkou občas přinese překvapivé posuny, ale dějově minimální. Měl jsem obrovskou oporu v Tadeášovi a Zdeňkovi. Ti to jako protagonisté, kteří posouvají děj, měli těžší, ti museli držet úhel a text. Ostatní mohli občas říkat, co chtěli, a Lukáš Demeter si pak jen stounul někam do rohu a předstíral masturbaci.

PK: Já na place nebyl. Ale když vidím výsledek, tak si myslím, že Honza má prostě na tohle nějakou metodu a je to jeho rukopis, že zkombinuje ty naturščíky s herci a neleze to z toho.

Jak se režíruje ve chvíli, kdy se pohybujete v tak stylizovaném a zároveň autentickém prostředí? Mimo chodem jak jste si rozdělili natáčení mezi repliku filmového vězení, kterou vaše produkce vybudovala, a skutečnou Věznici Nové Sedlo? Podle jakého klíče jste postupovali? A byl to souboj o čas?

JP: Baví mě přistupovat k celé sérii hodně organicky a od samého počátku. Už jen to, jak celou sérii napíšete, ovlivní, kolik času na ní strávíte a jak náročný bude váš souboj s časem. U komedií potřebujete nejvíc času strávit s herci, musíte podřídít záběry herecké akci a využívat kolektivní energie. Ta byla na tomto projektu mimořádná především proto, že celému štábu byly každé ráno u vstupu do vězení z bezpečnostních důvodů odebrány mobilní telefony. Samotnou práci to viditelně zrychlilo, štáb se během těch dlouhých směn, kdy jsme museli být všichni skutečně spolu, neuvěřitelně semknul a stal se z toho takový skautský tábor. To se přeneslo i na natáčení v Jirkově, kde jsme si postavili hlavní ložnice a chodbu. Oddíl B je ansámblový seriál, což znamená, že máte na starost hodně herců během

jednoho natáčecího dne. To bylo celkem vyčerpávající, ale já jsem na to vlastně navyklý. Když jsem měl třeba natáčecí den scén s psychologkou Táňou Malíkovou – tedy den v jedné místnosti pouze se dvěma herci – najednou to bylo strašně zvláštní, ten klid.

Jak složité bylo získat důvěru Vězeňské služby České republiky, která vám nakonec umožnila točit za provozu?

JP: Měl jsem štěstí, že jsme narazili na ředitele věznice Miloslava Špalka, který záměru rozuměl. Pochopil, že skrz ten seriál může veřejnosti komunikovat problémy možná lépe než přes novinový článek. Už se mi hodněkrát stalo, že když jsem někam přišel, ozvalo se: No jo, Prušinovský, to si z nás jdete dělat prdel. Já to nikdy nepopírám, ale vždycky se snažím vysvětlit, že k tomu nabízím úctu a pokoru. Pan ředitel Špalek a většina personálu mi to uvěřila a já doufám, že jejich důvěru po uvedení seriálu neztratím.

PK: Myslím, že jsme jasně deklarovali, že si práce těch lidí vážíme, a ve finále jsou stejně v seriálu za hrdiny, byť mají svoje lidské slabosti jako my všichni.

Oddíl B má také výrazné ženské linky. Budeme sledovat jak práci vězeňské psychologky (Táňa Malíková), tak dozorkyně (Zuzana Stivínová). Jak se podle vás ženám v takovém prostředí pracuje a co vás o jejich pozicích naučily řešerše i osobní setkávání?

JP: Ženy, které se rozhodnou pracovat ve vězení, tam prostě většinou být chtějí a jsou tam spokojené. Dalo by se říct, že jsou to ženy od rány, mají v sobě fyzickou dynamiku a slovní vyřídilku. Ony si umí sjednat pořádek, mají svoje triky. Já jsem k nim měl obrovský respekt a vůbec bych se nesnažil o jakýkoli pokus o nějakou slovní diskuzi. Jsou tam i křehčí, introvertnější – ty nacházejí práci jinde, třeba jako psododi. To je vyloženě nádherná práce. Dlouze jsem hovořil s jednou psychologkou, která mi zase popisovala svůj postoj k vězňům. Ti lidé tam nepracují, aby vězně soudili. Odsoudil je přece soud. Ti lidé tam pracují, aby jim pomohli ten trest přijmout a nějak se s ním vyrovnat.

PK: Já si myslím, že u ženy je menší pravděpodobnost, že se do práce ve vězeňské službě dostane omylem. Myslím, že to asi nenapadne ženskou, kte-

rá by to potenciálně neměla v krvi. To mladí kluci, jak jsem pochopil, se tam dostanou prostě nějakou náhodou, že to zkusí po tom, co dělali, já nevím, sekuritáka na hokeji nebo tak. Ti mají ve finále asi větší problém.

Je absence žen v životě, alespoň tom vězeňském, jedním z témat seriálu?

JP: Myslím si, že seriál není o tom, že se najednou nevidáte se svou přítelkyní, ale prostě o tom, že najednou některé věci automaticky dělat nemůžete. Jsou to často běžné a banální věci, které si neuvědomujete, a vám až ve vězení dojde, že vůbec existují. Samozřejmě vězňům chybí partnerky, děti, nebo rodiče. I když myslím, že takový Saša Kárvai si už tak zvykl, že se mu po manželce zase tolik nestýská.

PK: My jsme se snažili opravdu ty vnitřní historky stavět z té každodennosti a z problémů, které ten pobyt ve vězení přináší včetně tohoto problému. A vězni i tento problém umí řešit vynalézavě. Vynalézavost vězňů je jedním z motorů seriálu.

Proč podle vás vězení není prdel?

JP: Protože to nakonec, když jde den za dnem, začíná být pěkná depka.

PK: Není to dobrý být ve vězení, není.

DAVID BROULÍK

TADEÁŠ MORAVEC

Prvosenka,
Eminem,
Sirota.

David sedí za ozbrojenou loupež pumpy, u které nebyl. Pracuje jako profesionální sázkař. Jeho specializací je fotbal, házená a MMA.

MARIÁN VJAČA

JULIUS ORAČKO

Feťák,
Kompotář.

Chytli ho, když vykrádal sklep. Vjača je typický feťák, vypěstoval si silnou závislost na pervitinu. Pervitin je alfou a omegou jeho života i za mřížemi.

SAŠA KÁRVAJ

ZDENĚK GODLA

Inventář,
Vracenka,
Pikaso.

Saša strávil ve vězení víc času než na svobodě. Saša totiž ve vězení pracuje. Dělá různé služby pro ostatní vězně, pašuje zboží a řeší spory. Vydělané peníze posílá domů manželce.

ROBERT MRÁZIK

MARTIN GOROL

Kundopas.

Robert přežívá vězení především díky svým pevným hygienickým zásadám. Je to Sašův nejbližší chábr, vězeň s překvapivě dobrou náladou a charismatem, kterému neodolá ani uniformovaná žena.

PEPA OROL

VLASTIMIL KOSTEČKA

Džíp, Žhář
a Mončičák.

Pepa podpálil pneuservis. Kdyby neseděl, asi podpálí i něco dalšího. Pepa je mírný, nenásilný typ, proto také všem slouží.

JAROMÍR PRUZA

MATĚJ HÁDEK

Voják, Tata.

Po odchodu z armády se Jaromír rozhodl vstoupit do služeb vězeňské služby již jako civilista. Zažil mnoho v Afghánistánu, a proto ho občasné vězeňské roztržky z klidu nevytrhnou.

IVAN KANALOŠ

MARSELL BENDIG

Autíčkář,
Princezna
a Bukvičák.

Ivan je nebinární osoba, která se živila krádeží aut. Nyní se ve vězení pokouší přežít pomocí hodně důstojnosti a poskytováním sexuálních služeb, kterým pak platí za ochranu Sašovi Kárvaiovi.

KAMILA PRUZOVÁ

ZUZANA STIVÍNOVÁ

Bengo,
Visačka,
Žiletka.

Jako spousta žen ve vedoucí funkci se Kamila rozhodla hrát hru tvrdší než kdejaký muž. Kamila je pořádkumilovná, oddaná vedoucí strážní směny, pro kterou je vězení rodina.

**MILUŠE
KUNČIČKOVÁ**

TÁŇA MALÍKOVÁ

Psychouš.

Mladá psycholožka se pokouší rozčeřit zatuchlé vody malé věznice a přinést do ní trochu vzruchu pomocí moderních metod.

**KRYŠTOF
HULEC**

ADAM ERNEST

**Novic,
Gestapák.**

Kryštof pracoval na stráži, kde patřil k nejlepším. Nyní je nově ve vnitřním okruhu, je v kontaktu s vězni a zažívá velký šok.

STRÁŽMISTR MIREK

JAN JANKOVSKÝ

Náramkář, Eskort.

Výbušný zkušený dozorce, který dokáže monetizovat fyzické násilí

ANOTACE PRVNÍCH ČTYŘ EPIZOD ODDÍLU B

EPIZODA 1: KOLCHOZ

David Broulík je umístěn do mírného oddílu A. Po fyzickém kontaktu s impulzivním dozorcem je však psycholožkou přeřazen na ostřejší béčko. Díky vězeňským pŕtkám se ocitá v chomutovské ložnici zkušeného mukla Saši Kárvaie. Tajně doufá, že se mu alespoň večer podaří napsat textovou zprávu své přítelkyni. Místo toho se ale dovídá, jak funguje kolchoz.

EPIZODA 2: VOLBY

René Moro, vedoucí vězeň za oddíl a šéf děčínské ložnice, krutě šikanuje všechny cimry. Chomutovští vězni se to pokusí zvrátit vyhlášením nových voleb vedoucího oddílu. Kampaň ale vždycky není čistá hra a David nakonec podléhá lákavému slibu. Potvrzení Morova mandátu nesou chomutovští nelibě. Žáhu si zchladí na tom, kdo zradil.

EPIZODA 3: CHÁLKA

Ivan Kanaloš z chomutovské ložnice, kde teď David všem za trest čistí boty, se stává novým pomocníkem v kuchyni. Vedoucí kuchař Paločaj si Kanaloše oblíbí a společně vymyslí, co bude k večeři. Následky však postihnou celý oddíl. Davidovu večeři nejedl, čímž si paradoxně zlepšil svou pozici mezi chomutovskými.

EPIZODA 4: NÁVŠTĚVY

René Moro musí hledat novou cestu pro svoje zboží a za vinu to klade Kanalošovi. Chomutovští dostávají ve sprše od Děčina nářez a dochází jim trpělivost. David přihlíží rozhodnutí o začátku otevřené války Chomutov–Děčín. Vzápětí ho čeká hlučná návštěva, kterou sice schválil, ale tak tvrdý průběh přece jen nečekal.

Oddíl B // **režie:** Jan Prušinovský // **scénář:** Petr Kolečko, Jan Prušinovský // **kreativní producent Oneplay:** Jan Prušinovský // **výkonná producentka Oneplay:** Lea Hasoňová // **výkonný producent OFFSIDE MEN:** Filip Brouk // **producenti OFFSIDE MEN:** Jan Prušinovský, Ondřej Zima // **kamera:** David Hoffman // **kostýmy:** Ivan Stekla // **masky:** Jana Bílková // **zvuk:** Matěj Matuška, Michal Čech // **střih:** Otakar Šenovský, Šimon Hájek // **hudba:** Ondřej Anděra // **hraji:** Tadeáš Moravec, Zdeněk Godla, Julius Oračko, Martin Gorol, Marsell Bendig, Vlasta Kostečka, Nikolas Ferenc, František Balog, Matěj Hádek, Zuzana Stivínová, Táňa Malíková, Jan Jankovský, Kristýna Jedličková, Adam Ernest, Viktor Tauš, Václav Marhoul a další

oneplay ORIGINAL

ODDIL B

Jakub Fůrst

PR konzultant

jakub.furst@novatv.cz

+420 732 582 839

oneplay